

תת"ע 10934/11/18 - מדינת ישראל נגד שלמה גלפרין

בית המשפט לתעבורה תל אביב

תת"ע 10934-11-18 מדינת ישראל נ' שלמה גלפרין
תיק חיצוני: 90511053572
בפני כבוד השופטת מגי כהן
מאשימה מדינת ישראל
נגד שלמה גלפרין
נאשם ע"י ב"כ עו"ד ליטווק

החלטה

בפניי בקשת הנאשם לפסיקת הוצאות בהתאם לסעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

השתלשלות העניינים

- בתאריך 19.11.18 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום לפיו בתאריך 21.12.17 נהג ברכב מסוג סוזוקי, מ.ר. 6895428 בדרך שאינה עירונית המסומנת בתמרור 426 במהירות של 97 קמ"ש העולה על מהירות של 70 קמ"ש הרשומה בתמרור, בניגוד לתקנה 54 א לתקנות התעבורה.

העבירה נאכפה ע"י מערכת א-3.

-בתאריך 20.11.18, הוגשה על ידי ההגנה בקשה למחיקת כתב אישום בטרם ההקראה, בטענה כי המאשימה לא הגישה את התיק העיקרי במועד כפי שהתבקשה על ידי מזכירות בית המשפט.

-בתאריך 20.2.19, כפר הנאשם באישום באמצעות ב"כ עו"ד ליטווק, לרבות באמינות המצלמה וחוקיות התמרור. באותו דיון נעתר בית משפט לבקשת ב"כ המאשימה לתקן את כתב האישום ע"י הוספת 37 עדים ונקבע דיון להוכחות ליום 9.9.19.

- בתאריך 9.9.19 התייצב הנאשם ללא ב"כ ובפתח דיון ההוכחות הודיעה המאשימה על חזרה מהאישום וציינה: "אתמול שוחחנו עם עו"ד של הנאשם, הגענו להסכמות בדבר חזרה מהאישום ללא צו הוצאות". "...בזמן הגשת כתב אישום, אכן היה בסיס ראיתי לתיק אך למען ההגינות החלטנו לחזור בנו מכתב האישום. אם יבקש הנאשם צו להוצאות, אנו נתנגד ולהשיב בכתב".

הנאשם עתר לפסיקת הוצאות וציין: "עורך הדין מייצג אותי על בסיס פר תשלום. לדין הזה אמרתי שאייצג את עצמי". "וידאתי לא מזמן בשיחה עם עורך הדין שבשום שלב לא הביע הסכמתו להסדר....בגלל שהיו עלויות גבוהות - הוא הציע לי לייצג את עצמי..." "ביקשתי ..להימנע מדרישת הוצאות, לחסוך ממני את הדיון. אם בכוונת התביעה להציע הסדר או למשוך את כתב האישום, אנא הודיעו לי או לעורך הדין..".

לאור הודעת המאשימה על חזרה מהאישום בדיון ההוכחות זוכה הנאשם על ידי בית משפט ולנוכח טענות הצדדים, בעניין ההוצאות מצאתי לקבל תגובת עו"ד ליטווק בעניין זה.

עו"ד ליטווק הגיש תחשיב הוצאות ותשובה בעניין גובה ההוצאות ומטעם המאשימה הוגשה תגובה לבקשה לקבלת פיצויים והתייחסות לתשובת הנאשם.

ב"כ הנאשם טוען כי הנאשם זכאי להחזר הוצאות הגנתו ופיצוי ראוי בגין ההוצאות הרבות ומפח הנפש אשר נגרמו לו כתוצאה מהגשת כתב האישום ע"י המאשימה ומניהול ההליך לפני בית המשפט.

בבקשתו טען כי כל המסמכים התומכים בטענותיו היו בידי המאשימה זמן רב בטרם הדיון לעיל, וזאת בניגוד לטענתה כי רק ביום 9.9.19 נודע לה אודות הצורך בחזרה מאישום.

כמו כן, טען לאמינות מצלמות המהירות מסוג א-3, וכן לחוקיות התמרור "מהירות מיוחדת" (426) המגביל את המהירות התנועה ל- 70 קמ"ש, והפנה לפסיקה בעניין אמינות מצלמות המהירות כי טרם הוכחה אמינותן, וציין כי כבר בספטמבר 2018 קבע שופט השלום הבכיר מעכו יעקב בכר, שלא הוכחה אמינות מערכת המצלמות, והמטרה לא ערערה על כך.

עוד טען, לעניין חוקיות התמרור, כי התמרור הוצב באופן חריג וכי לא אותרה כל ועדת תמרור אשר תיטול אחריות להצבתו.

ציין כי ללא קשר לתיק זה, הוא מייצג את עמותת "מוסרי" אשר פנתה אל המשטרה ובשם עשרות רבות של נהגים (ביניהם הנאשם) בבירור על אי-חוקיותו של התמרור, וכן הועברו לתביעה כל הנתונים המוכיחים את אי חוקיות התמרור, אולם זו בחרה שלא להכיר במציאות שהוצגה בפניה, והוסיף כי הנאשם פנה ביוזמתו בנפרד לתביעה (באמצעות מפנ"א) בטענה לאי חוקיות התמרור, אך נתקל בהתעלמות מוחלטת.

כמו כן המאשימה יכלה להבין מבעוד מועד, כי אין בפניה מנוס אלא למשוך את כתב האישום.

ב"כ הנאשם הדגיש כי לא היה כל הסכמה על הסדר כלשהו ערב הדיון ויתרה מכך הנושא כלל לא עלה בשיחה שהתקיימה ערב הדיון, והסביר כי היעדרותו בדיון האחרון נבעה משיקולי עלויות בגין ייצוג בדיון, וזכותו של הנאשם להופיע בעצמו ולחסוך הוצאות נוספות.

לסיכום, ב"כ הנאשם מציין כי למרבה הצער, המאשימה איננה זמינה לאזרח הפשוט בשום אפיק, כל הסימוכין לפניית ולתוצאות מתועדים בתיק, התביעה נוהלה באופן שהכביד על הנאשם ללא הצדקה ולהתארכות המשפט, הנאשם נאלץ לשלם הוצאות, לנהל הליך משפטי, להיעזר בשירותיו של עו"ד ולהופיע ב-2 דיונים, עת שטענותיו והמסמכים לצורך חזרה מאישום היו מונחים בפני המאשימה.

בשל האמור לעיל, ולנוכח מחדלי המאשימה ב"כ הנאשם עותר לפסיקת הוצאות ריאליות וגבוהות לטובת הנאשם וב"כ, להלן:

ימי עבודה סה"כ 900 ₪.

שעות טיפול בבית 570 ₪.

גישה לדואר 468 ₪.

משלוח מכתב בדואר רשום 84 ₪.

דפי נייר מודפסים 100 ₪ .

ק"מ נסיעה 94 ₪.

תחזוקת רכב 94 ₪.

חניה 16 ₪.

תשלום לעמותת "מוסרי" 450 ₪.

סה"כ הוצאות ישירות: 2,776 ₪.

שכ"ט עו"ד 4,680 ₪.

הופעה עו"ד בביהמ"ש 1,755 ₪.

מכתב עו"ד 855 ₪.

סה"כ שכ"ט כולל מע"מ: 7,290 ₪.

עוגמת נפש: 5,000 ₪.

סה"כ 15,066 ₪.

לבקשה לא צורפו אסמכתאות, או חשבוניות/קבלות בטענה שלא להטריח את ביהמ"ש.

המאשימה בתגובתה לבקשה לקבלת פיצויים ובהתייחסותה לתגובת הנאשם ציינה כי ההחלטה על חזרה מאישום לא התקבלה במסגרת היערכות התביעה לדיון הוכחות. אלא לאחר שיחה של מ"מ ר' יחידת מחוז מרכז, ומ"מ רמ"ח התביעות עם ב"כ הנאשם יום קודם הדיון, ולאחר שנשמעו והתקבלו טענותיו לעניין הכשלים בתיק וחוקיות התמרוך.

ב"כ המאשימה הוסיף כי לאור מכלול הראיות בתיק בעת הגשת כתב האישום כנגד הנאשם, סברה המאשימה, כי יש בידה די ראיות להרשעתו של הנאשם בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת.

על כן, המאשימה מתנגדת לבקשה וטוענת כי כנגד הנאשם עמדה תשתית ראייתית איתנה ערב הגשת כתב האישום, והיה גם יסוד לאשמה. וטענות ב"כ הנאשם על העדר תשתית ראייתית בעת הגשת כתב האישום חסרה כל בסיס ושחר.

המאשימה שבה וטוענת כי עת הוגש כתב האישום אצרה התשתית הראייתית סיכוי סביר להרשעתו של הנאשם בדיון, כך

שאינן לפסוק הוצאות או פיצוי לטובת הנאשם הנסמך על העילה "לא היה יסוד להאשמה".

בנוסף טוענת המאשימה כי לא קיימות "נסיבות אחרות המצדיקות" פסיקת פיצוי לטובת הנאשם וזאת בשים לב להתנהלותו של הנאשם וב"כ ולחוסר ניקיון כפיים של הנאשם עת עתר להוצאות. המאשימה הפנתה לפסיקה בעניין הוצאות.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית לגופה של הבקשה

סעיף 80 לחוק העונשין מורה אותנו בזו הלשון

80 (א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ה - 1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור.

(ב) שר המשפטים רשאי לקבוע בתקנות, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, סכומי מקסימום להוצאות ולפיצויים האמורים.

(ג) החלטת בית המשפט לפי סעיף זה ניתנת לערעור כפסק דין בפלילים.

מנוסח הסעיף עולות שתי עילות שבהתקיימן עשוי נאשם אשר זוכה בדין לזכות בפיצוי.

העילה אחת, עניינה כי "אין יסוד להאשמה" של הנאשם, ואילו השנייה קיום "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

אקדים ואומר כי במקרה דנן, המאשימה כלל לא עתרה לרכיב מעצר או מאסר. המבקש לא שהה במעצר בשום שלב משלבי ההליך בתיק זה, על כן, אין מדובר כאן בפיצויים מסוג זה.

ההלכה היא כי לא כל זיכוי יזכה נאשם בהוצאות הגנתו. מדובר בסמכות חריגה ששמורה למקרים שבהם מלכתחילה אין יסוד לאשמה: ע"פ 3583/94 לעדן נ' מדינת ישראל פ"ד מח (5) 794; ע"פ 1382/00 בן אוריה נ' מדינת ישראל פ"ד נו(4) 714; ע"פ 1042/13 קקון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.6.14); ע"פ 5097/10 בוגנים נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.1.13); תת"ע 3334-09-10 (תעבורה קריית גת) מדינת ישראל נ' אלדן תחבורה בע"מ [פורסם בנבו] (20.1.11).

ראה דבריו היפים של השופט מלצרבע"פ 5097/10 "גל (אשר) בוגנים נ' מ.י.":

"...זכותו של נאשם לקבל פיצוי וכן החזר הוצאות הגנה מכוח סעיף 80 לחוק העונשין - הינה "זכות יחסית". מכאן שפיצוי והחזר הוצאות הגנה ינתנו במקרים הראויים על פי שיקול דעתו של בית המשפט (לשון "רשאי" שבסעיף) רק מקום בו הנאשם זוכה ובית המשפט מצא כי בנוסף לכך התקיימה אחת מהעילות המזכות (ראו: ע"פ 1767/94 יוסף נ' מדינת ישראל פ"ד נג(1) 505, 519 (1999) (להלן: עניין יוסף). גם אז שיעור הפיצוי וההוצאות מוגבלים בתקרות שנקבעו בחיקוק הרלוונטי (תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982..."

וכן בע"פ 5923/07 "שיתאוי נ' מ.י.":

"תנאי הסף לאפשרות מתן פיצוי לנאשם מהמדינה הנו כי יזוכה בדין או כי כתב האישום נגדו יבוטל בהסכמת הצדדים עובר להכרעת הדין. כ"כ, ע"מ על הנאשם להראות כי מתקיימות אחת מהעילות שבס' 80 לחוק: לא היה יסוד להאשמה; התקיימו נסיבות אחרות המצדיקות זאת. בנוסף, מתן הפיצוי נתון לשיקול דעת בימ"ש. גם מי שמקיים את כל התנאים הנ"ל ייאלץ להסתפק בפיצוי המוגבל לסכומי מקסימום".

העילה הראשונה - "לא היה יסוד להאשמה".

בית המשפט נדרש לבחון באופן אובייקטיבי את הקריטריונים בהתנהלות התביעה, האם פעלה בחוסר סבירות קיצוני בהגישה כתב אישום. וכמו כן, לבחון את "הסיכוי הסביר להרשעה", כלומר האם התשתית הראייתית שהונחה בפני התביעה מצדיק הבאת עניינו של חשוד להגיש את כתב האישום.

בעניין זה הנאשם העלה שתי טענות, חוקיות התמרור ותקינות המכשיר א-3 לאור פסיקת בית משפט בעכו.

בע"פ 4466/98 "ראמי דבש נ' מ.י.", נקבע:

"עד שנגיע לכלל מסקנה כי לא היה יסוד להאשמה, אין די בכך שניווכח כי נאשם זוכה במשפטו. זיכוי של נאשם הוא תנאי מוקדם והכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. שומה עליו על בית-המשפט להוסיף ולבדוק את תשתית הראיות שהייתה עובר להגשת כתב-האישום לבית-המשפט, שרק כך יוכל להגיע לכלל מסקנה אם היה ואם לא היה יסוד להאשמתו של פלוני בדין פלילי".

בע"פ 1042/13 "עובדיה קקון נ' מ.י.", נקבע:

"על מנת להיכנס לקטגוריה של העילה הראשונה המצדיקה פיצוי והחזר הוצאות, יש צורך להוכיח כי כתב האישום הוגש מבלי שהיה לו בסיס כלשהו, או שהיסוד להאשמה היה רעוע ביותר... מדובר איפוא בסיטואציות חריגות של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר, או אי סבירות מהותית ובולטת..."

על פי כתב האישום בידי התביעה תעודות עובדציבור, צילום, אישורות תקן, תעודת כלי תקופתית, מספר סרט עבירה 5079 מספר תמונה 1 ו-37 עדים, כולל חו"ד טכניון, נציגות מטעם היצרן, נציגות מעבדת NMI.

בעניין מצלמת א-3 נקבע:

ע"פ 2983/19 "סאלח פחמאוי נ' מ.י." (עליון, 18/6/19)

"פסק הדין בעניין בדראן לא פסל את מצלמות א-3, ומכל מקום פסק דין זה אינו בגדר תקדים מחייב ואף לא הלכה מנחה (עפ"ת (חיפה) 51857-11-18 חמדאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.12.2018); עפ"ת (י-ם) 7334-12-18 בן דוד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.12.2018); עפ"ת (י-ם) 46562-12-18 אטיאס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.3.2019))."

וכן נקבע **ע"פ 1771/19 ורע"פ 2375/19** "ליאור עבדי -יעקב חי שחר נ' מ.י."

כי פסק הדין בעניין בדראן לא פסל את מצלמות א-3 והוא אינו בגדר תקדים מחייב או הלכה מנחה.

וברע"פ 4623/19 "יובל שובר נ' מ.י." נקבע כי אין בעובדה שהנהיגה תועדה במצלמות מסוג א-3 כדי להוות עיוות דין מצדיק היעדרות לבקשה.

על כן טענת הנאשם בעניין תקינות המצלמה א-3 דינה להידחות על הסף.

באשר לחוקיות התמרון:

מפנה לרע"פ **4142/05** "יהודה טרבוגדה נ' מ.י." נקבע:

"בענייננו חלה חזקת התקינות ביתר שאת, זאת לאור הוראת תקנת 22(א) לתקנות התעבורה, המעגנת את החזקה בתקנות וקובעת כי הנטל להוכיח כי תמרון הוצב או סומן שלא כדין הנו על הנאשם."

ברע"פ **6904/01** "אביב מוזס נ' מ.י." נאמר:

"הנטל להראות שהתמרון הוצב שלא כדין מוטל היה על המבקש, זאת, בין השאר, מכוחה של חזקת התקינות העומדת לה לרשות המינהלית במעשיה, ומכוחה של תקנה 22(א) לתקנות התעבורה הקובעת כי לנאשם תעמוד טענת הגנה טובה כנגד התמרון אם יוכיח ש"הוצב, סומן או נקבע שלא כדין". הוראה זו מטילה על הנאשם את החובה להוכיח שהתמרון הוצב שלא כדין."

מעיון בתחשיב הוצאות מטעם ב"כ הנאשם, עולה כי במקום מוצב תמרור 426 המגביל את המהירות המרבית ל 70 קמ"ש.

בתשובה בעניין גובה ההוצאות שהגיש ב"כ הנאשם נטען כי מהירות התנועה בכביש הנדון שלא באזור התמרור הנ"ל היא 100 קמ"ש.

ע"פ כתב האישום מהירות נסיעת הנאשם בעת ביצוע העבירה הייתה 97 קמ"ש כך שעל פי התמרור שהוצב במקום הוא חרג במהירות.

עוד עולה מהחומר שצירף ב"כ הנאשם כי פניות הנאשם/ ב"כ למרכז פניות נהגים ארצי (מפנ"א) נבדקו ונשלחה תגובה מפורטת מתאריך 30.8.18. שם צוין:

..."

2. מבדיקה שנערכה לפני מועד רישום הדו"ח עולה כי התמרור נבדק על ידי טכנאי מפעיל המצלמה אשר תיעד כי מעמדת הפעלת המצלמה קיימים שני תמרורי 426 משני צידי הכביש המורים על מהירות 70 קמ"ש. לפני מיקום הפעלת המצלמה.

3. המצלמה ממוקמת בכביש 5 קילומטר 26 ממערב. סמוך למחסום חוצה שומרון.

4. עם זאת מאחר ולא צורפו הוכחות מרשות התמרור המקומית אשר תהווה תמיכה לטענתך נבצר מהתובע לדון בבקשתך, משטרת ישראל מהווה גוף אוסף חוק. הצבת התמרור בהתאם על פי החלטת רשות התמרור המקומי."

כך שעולה מהנתונים הנ"ל, כי בעת הגשת כתב האישום הייתה לתביעה תשתית ראיתית מספקת להרשעתו של הנאשם בעבירה של מהירות מופרזת.

טענת הנאשם באשר לחוקיות התמרור כפי שהועלתה בבקשה למחיקת כתב האישום טרם ההקראה ובכפירתו הינה טענה אשר הייתה צריכה להתברר בדיון ההוכחות.

נוכח הנתונים הנ"ל הנני קובעת כי היה מקום להגיש כתב אישום כנגד הנאשם כי לתביעה היו מספיק ראיות ליסוד אשמתו של הנאשם.

העובדה כי המבקש זוכה עקב כך שהתביעה שקלה את טענותיו לא פוגעת בכך כי בעת בחינת חומר הראיות היה יסוד של "סיכוי סביר להרשעה".

כמו כן, לא מצאתי כי המאשימה פעלה באופן רשלני, בזדון או שלא בזירות ראויה בעת הגשת כתב האישום או שמדובר במקרה קיצוני, נהפוך הוא ביקשה לצרף המסמכים הרלוונטיים כדי לבדוק טענת הנאשם.

על כן הנני קובעת כי לא מתקיים התנאי ש"לא היה יסוד להאשמה".

העילה השנייה - "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

בידי בית-המשפט שיקולדעת רחב להגדיר את הנסיבות האמורות ולקבוע מתי ראוי הוא, בנסיבות העניין, להורות על מתן שיפוי בגין הוצאות ההגנה.

בע"פ 7826/96 "רייש נ' מ.י." כדברי השופט זמיר:

"לא בכדי בחר המחוקק, בעניין הנדון, ביטוי עמום, שאין לו צורה ואין לו מידה, כמו 'נסיבות אחרות'. הביטוי נולד עמום על-מנת שיישאר עמום. הוא נמנה על משפחה של ביטויים עמומים, כמו צדק, מוסר, תקנת הציבור, סבירות, משמעת, קלון ועוד. יש הקוראים להם בשם מושגי שסתום. העמימות של ביטויים אלה היא טעם החיים שלהם. הם אמורים לרחף, בלתימוגדרים, מעל הכללים".

ברע"פ 4121/09, "שגיא נ' מ.י." בית המשפט העליון קבע כי עילה זו:

"מתאפיינת בעמימות שנועדה להקנות לבית המשפט שיקול דעת רחב האם יש מקום להעניק פיצוי לנאשם שזוכה... ישנם שלושה סוגים של נסיבות: נסיבות שעניינן הליכי-המשפט בכללם; אופי זיכוי של הנאשם ונסיבותיו האישיות של הנאשם (נסיבות חיצוניות למשפט)".

הנסיבות הנוגעות לאופן ניהול ההליך המשפטי

אורכו של המשפט היה סביר, כתב האישום הוגש ב 19.11.18. התקיימו שני דיונים, ב 20.2.19 בו כפר הנאשם ונקבע התיק להוכחות, ודיון נוסף שבו זוכה הנאשם ב 9.9.19, כלומר, חלפו כ- 7 חודשים, לטעמי אין בפרק זמן זה להצביע על התארכות המשפט כפי שטוען ב"כ הנאשם או להתייצבות למספר רב של דיונים. כמו כן, המבקש לא היה במעצר.

אופי הזיכוי

הנאשם זוכה באישומים שיוחסו לו לאחר שהמאשימה חזרה בה מהאישום לאחר כפירתו של הנאשם. מדובר בזיכוי טכני, כך שאין מדובר בזיכוי בו נקבע פוזיטיבית כי הנאשם לא ביצע את המיוחס לו בכתב אישום.

ע"פ 303/02 "דרוויש חמדאן נגד מ.י." דברי השופט ריבלין:

"..שיקול נוסף הקשור בהליך הוא תוצאתו. אמנם, אין לדעתי ליצור דיכטומיה חדה בין "זיכוי מוחלט" לבין זיכוי מחמת הספק - שזה הראשון יקנה, על דרך הכלל, זכאות לפיצויים...., אולם אין ספק כי האופן שבו בא ההליך לסיומו והסיבות לזיכוי של הנאשם עשויים להיות בעלי נפקות לצורך קביעת "מוצדקות" השיפוי והפיצוי. כך, לא הרי מקרה שבו אך כפסע הפריד בין הרשעת הנאשם, לבין זיכוי, או מקרה שבו נתמזל מזלו של נאשם, והוא זוכה מטעם טכני או בשל התרשלות רשויות האכיפה, כהרי מקרה שבו התברר בדיעבד, ובאופן פוזיטיבי, כי לא הנאשם הוא שביצע את העבירה שהואשם בה..."

נסיבות אישיות

עיינתי בטענות הנאשם, אך לא מצאתי בהן נסיבות חריגות המצדיקות התחשבות מיוחדת.

הנאשם עותר בין היתר לתשלום של 5,000 ₪ בגין עוגמת נפש, הוא לא הוכיח כי נגרם לו נזק נפשי קונקרטי, ואף לא הציג לפני בית המשפט ראיה המגבה את טיעוניו או סיבה מוצדקת כגון, אובדן פרנסה, נזקים ממונים או לא ממונים מכל סוג שהוא. משלא הסביר הנאשם בקשה זו, אינני רואה שיש בנסיבות אלו מקרה חריג המצדיק פיצוי.

אוסף כי לבקשה לא צורפו אסמכתאות, או חשבוניות/קבלות בטענה שלא להטריח את ביהמ"ש.

על כן הנני קובעת כי לא מתקיימת העילה של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

עם זאת, במידה ונגרמו לנאשם שזוכה נזקים אחרים לטענתו, רשאי לשקול תביעה אזרחית לפיצויים, בביהמ"ש המוסמך לכך בתחום פקודת הנזיקין.

בע"פ 5097/10 גל (אשר) בוגנים נ' מ.י" ציין כבוד השופט מלצר:

"...הנטל להוכחת קיומן של כל אחת משתי העילות המצדיקות פיצוי והחזר הוצאות הגנה למי שזוכה - רובץ על המבקש. בנוסף יש לציין כי הזכות לפיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין לא שוללת מנאשם שזוכה לתבוע את נזקיו מכוח העילות הנזיקיות הכלליות, על דרך של הגשת תובענה אזרחית נגד המדינה, ובלבד שעילות אלה מתקיימות בעניינו..."

בע"פ 4466/98 דבש נ' מ.י" עלינו לזכור את דבריו של השופט מ' חשין:

"הליך פסיקתם של שיפוי ופיצוי אינו אלא ספיח למשפט הפלילי, הליך טפל להליך הפלילי העיקרי. שומה עלינו אפוא להיזהר שלא נהפוך זנב לראש, שלא ניגרר להליך ארוך ומורכב שנושאו הוא הפיצוי והשיפוי. חייבים אנו להזהיר עצמנו מפני הליך-של-מדרון, מדרון העשוי להפוך מדרון חלקלק. נהיה ערים וקשובים לכך שהליך השיפוי והפיצוי אסור לו שיהפוך לחזרה על משפט פלילי בהיפוך: שזו הפעם הנאשם שזוכה יהיה מאשים והמדינה תהא נאשמת. עוד נזכור, כי לרשות נאשם שזוכה בדינו עומדת, במקרה המתאים, עילה בנזיקין ... ומכאן טעם נוסף לנהוג בהליך שיפוי ופיצוי כהוראת סעיף 80 לחוק העונשין אך כהליך נספח וטפל להליך העונשין".

לסיכום -לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים וכן את העילות המנויות בסעיף 80(א) לחוק העונשין, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לפסיקת הוצאות להידחות וכך אני מורה.

המזכירות תשלח העתק החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז אדר תש"פ, 12 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.

עמוד 9

